

Диана Кирова

Романтика

Трябва да се отпие от това великодушие – за експонация на една експлоатация – тази, на която си подложен...тъй като обичам да се наслаждавам на мъката ти, то причиняването ѝ ще да е в услуга на най-великото откритие в твоята мимолетност, наречена „Живот“...

Завръщане в миналото:

Ние с теб се родихме в един ден, един час, една минута...1973...болниците някак нямат значение, те са бели кубчета – в тях живата плът умира, но там се и ражда – не е ли прекалено велико за човешката ни нищета? Не, това е толкова подобно на църква – божият дом, обитаван от човека, неспособен да достигне Бог или онова, което е останало от него...

Сега:

Но да оставим философията и да се насочим към онова, което отдавна имам да ти кажа – предпочитам да се възползвам от всяко твое движение, неотлъчно следвайки всяка твоя стъпка – та те бяха толкова жалки и разтапящи се в безсилието ти, че понякога отчаянието задушаваше и мен – онзи мирис на отвращение към всяка твоя болна частичка...Нямах нищо против, че умираш – плътта ти бе бяла, изумително нежна и трепваше при всяко мое докосване – като коприна, ужасена от остротата на ръждясала ножица, бавно впиваща се и разкъсваща една проста, но красива цялост.

Когато се събуди, някаква небрежна усмивка долетя до погледа ми – приличаше на невинен анимационен филм, в които целувките, издухвани от дланта, полепваха от бузите и правеха хората щастливи. Но ти знаеш – мразя усмивките, още повече целувките и най-сетне – безсмислените ти опити да почувстваш милувките на радостта...онзи злостен трепет, наркотична смес на човешките емоции.

Научих те да мислиш, но никога логично, научих те да чувстваш, но винаги знаейки, че това е действие на нашата фантазия, показах ти моя път и те убедих, че те всички са погрешни...

Моят чирак се превърна в порочна невинност.

През седмицата убиваше хора без скрупули, двамата събирахме златни зъби от мъртъвците...неделите се молеше целодневно в

църквата, болницата или на полето, а аз го насърчавах да рисува. Най-хубавата картина, която някога бях виждала – шрихите върху листа представляваха впита красота в парче реализъм, за която очите бяха недостойни сетива и често отбягваха в страни, засрамени от срамната победа над тях. Платното бе нарисувано само в долния ляв ъгъл, но когато биваше погледнато, въображението заиграваше и нямаше задръжки, а границите избухваха в нови пространства.

Беше късно вечер и те вързах за леглото, за да поспиш – главата ти бавно потъна в пухестата възглавница, клепачите ти бяха леко притворени – винаги спеше така – сякаш искаше да слееш света на сънищата с този на реалността – не трябваше да се изпуска нищо – нито цвят, нито звук, нито есенция... за сметка на това аз никога не спях, гледах те цяла нощ, за да не пропусна потенциалната възможност за внезапната ти смърт. Това бе моментът, който чаках от месеци насам!

Бяхме останали почти без пари, а това значеше, че тази нощ нямаше да има почивка и наслада – трябваше да намерим от някъде средства, за да продължим онова, което правехме от раждането си, но и за което не знаехме нищо – съществуването.

Градът е пуст нощем, някак неугледен и твърде уединен, за да може огромните му разери да поберат повече от двама... разхождахме се тихо-мълком, както винаги преди поредната жертва – както ги наричаше обществото – но какво знаеше то? – налагаше наказание за всеки, докоснал се до незнанието, защото излизаше, че според тях човек е задължен да обитава само зданието на обяснимото.

Гол и осакатен крещеше, бягаше... бягаше от нас – великото божие творение се бе оказало крехко клонче на живота, не ще я има вече мъжествеността му, но впрочем кога ли е била?... и ще танцува в харема на унижените, и ще задоволява своята господарка – простата, всяка вечер в онзи час, когато в сънищата му ще се явяваме двама с теб във формата на мрачна грозновата пищност с името Кошмар.

Сега имаме пари... купихме бутилка ром от един денонощен магазин и запрашихме... отправихме се към дебрите на тъмнината, пеейки си онези няколко куплета, възхваляващи пиратите, рома и мъртъвците, докато полъхът събуждаше единствено желанието за вдишване на Настоящото през същите онези ноздри, които споделяха живота.

Стигнахме до една яма, зееща и молеца за помощ... ямите винаги желаят едно и също – да бъдат запълнени с помия или тяло, което се превръща в помия, затова ти заповядах да легнеш там и да си представиш предстоящото, твоят бъдещ дом и моята потенциална площадка,

върху която щяха да гният в покой чуждите цветя, защото от мен такива ти нямаше да видиш. Това е жертвоприношение в името на миналото... но защо трябва минало да получава себеподобно, за да бъде задоволено нечие друго такова?

В този миг исках да се отърва от смущаващото ти болнаво присъствие, не защото го мразех, а защото трябваше да се вкуси от самотата – тя е единствен и най-добър приятел на човека – успокоява го, натъжава го, съсипва го, съживява го, заздравява го...тя е сянка, която се превръща в чернилка, когато слънцето угасне...по-черна от нощта, за да може луната да тържествува в ролята на новото горящо кълбо.

Тялото ти съвсем се стопи – ръцете ти се олюляваха и обгръщаха хилавостта ти, а сетне внезапно падаха, отпускаха се леко присвити и се свиваха в нещастен юмрук...на устата ти се появи пяна, очите ти се отвориха в истеричен проглас към височините над теб – бяха лъскави както никога преди, влагата се оформяше в капки, които бавно се стичаха по вдлъбнатите в скулите ти бузи. Аз ги събирах – всички до една и жадно ги изпивах, после намерих 2 игли и без да усетя поява на някакво безпокойство от моя или твоя страна, ги забих в очите ти. Дори не потрепна, но така съм те и учила, защото докато кръвта изтича, ние трябва да отдаваме почит на цветовете, а именно на аленото – един от най-прекрасните багри обсипващи стремителността, опасността и бавно превръщаща се в кафява загорялост и накрая – в черна вечност.

Това е краят, аз отивам да отпразнувам първия ден, в който бяхме разделени....

Хвърлям тези няколко параграфа в гроба ти...аз съм всички тези параграфи, а гробът ти – той е празен и параграфите ми също...кога били сме?

КРАЙ

© Диана Кирова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/170>]